

## УЧИТЕЛКА.

Е, добръ, чеда мои, нека испытаме какъ става житото, то ся сѣе на зърнца въ земятъ, и ся сѣе малко нѣщо прѣди зимѣтъ, и въ врѣмето когато дѣждоветъ валѣтъ, които секога въ туй годишно врѣме настанватъ. Тогава житното зърно ся измокрува и покарва отъ него една малка трѣвица; но ако изникнеше тази трѣва отведнѣжъ много голѣма, тя не щеше да има доста сила: Студѣтъ на зимѣтъ дохожда, който ъжъ задържа въ земятъ, и не дава да расте, та да има врѣме да ся на гой. Подиръ зимѣтъ, ако веднѣга настанеше лѣтото, тази трѣва щеше да изсѣхне веднѣга, и не щеше да има врѣме да расте. Богъ що направи? той даде пролѣтътъ, която не ѣ нито горѣща, нито студена между зимѣтъ и лѣтото; прѣзъ пролѣтътъ трѣвата, която покрыва житото, расте по волятъ си. Тази трѣва накласва на върха си количество отъ малкы прѣградкы, и въ секоѣ прѣградкѣ има по едно зърно, което малко по-малко расте, до дѣто порасте доста голѣмо. Тогава настанватъ голѣмытъ жегы, които го узрѣйватъ. То си промѣнѣва цвѣта (боята), защото постане отъ зелено на жълто. Секое житно зърно ѣ обыколѣно отъ една кожа, която ѣ жълта, както що щѣ ви ъжъ покажѣ; тя ѣ твърда, но подъ нея — кожа — ся намѣрѣва малко нѣщо бѣло като снѣгъ, турѣтъ го — житото — между два камика за да го смѣлѣтъ на прахъ, и този бѣлъ прахъ ѣ брашното, отъ което ся прави хлѣба.

## ГРОЗДАНА.

До сега съмъ яла хлѣбъ безъ да знаѣмъ какъ става той, и безъ да помыслѣмъ на сичкытъ прѣдосторо-